

Sygn. akt III CZ 24/09

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Gerard Bieniek (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak (sprawozdawca)

SSN Iwona Koper

w sprawie z wniosku Gminy Miejskiej K.

przy uczestnictwie J.W., M.K., Skarbu Państwa-Ministra Skarbu Państwa i Skarbu Państwa-Prezydenta Miasta K.

o ustanowienie kuratora spadku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 czerwca 2009 r.,

zażalenia uczestniczki J.W.

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 27 lutego 2009 r., sygn. akt [...], [...],

oddala zażalenie i zasądza od uczestniczki J.W. na rzecz wnioskodawcy kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 27 lutego 2009 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił skargę kasacyjną J.W. od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 listopada 2008 r., w którym Sąd ten oddalił apelację skarżącej od orzeczenia Sądu I instancji z dnia 16 marca 2007 r. zwalniającego J.W. z funkcji kuratora spadku oraz od orzeczenia z dnia 17 października, zatwierdzającego częściowo sprawozdanie kuratora J.W. za okres od 1 stycznia 2006 do 31 marca 2007 r. Postanowienie to zaskarżyła J.W., zarzucając mu naruszenie art. 519¹ § 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. Nie można podzielić stanowiska skarżącej, że Sąd Okręgowy – wydając zaskarżone postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej – naruszył przepis art. 519¹ § 4 k.p.c.

Funkcjonowanie kuratora spadku nieobjętego oraz podejmowane przez niego czynności uregulowane są w Rozdziale 7 zatytułowanym „Zarząd spadku nieobjętego” zamieszczonym w Dziale IV – Sprawy z zakresu prawa spadkowego” Tytułu II, Księgi Drugiej k.p.c.

Artykuł 519¹ § 4 pkt 3 k.p.c. stanowi, że skarga kasacyjna nie przysługuje, m.in. w sprawach dotyczących zarządu spadku nieobjętego. Tak sformułowanie powołanego przepisu wyraźnie wskazuje, że nawiązuje on bezpośrednio do materii uregulowanej w przywołanym Rozdziale 7 (art. 666-668 k.p.c.) i tym samym wyklucza możliwość wniesienia skargi kasacyjnej od orzeczeń sądu II instancji odnoszących się do tych zagadnień.

Zupełnie nietrafne jest powołanie się przez skarżącą na wyrok Sądu Najwyższego z 22 października 1997 r., gdyż ograniczenia w dostępie do skargi kasacyjnej, które uzasadniają odrzucenie jej skargi kasacyjnej, a znajdujące podstawę w art. 519¹ k.p.c., pojawiły się dopiero od 1 lipca 2000 r., tj. wraz z nadaniem temu przepisowi jego obecnego brzmienia przez ustawę z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. Nr 48, poz. 554).

Mając na uwadze powyższe względy Sąd Najwyższy, na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c., oddalił zażalenie jako niezasadne. O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98, art. 108 § 1 w zw. z art. 13 § 2 oraz w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ oraz art. 394¹ § 3 k.p.c.